

Gemeente, gasten in ons midden,

Als de meester op school ging huilen, was de klas stil. Iedereen voelde: *er is iets aan de hand*. Als meester Jezus huilt, raakt het ons des te meer. De les die hij ook òns wil leren, is een les vol pijn en emotie bij de meester zelf. Wat is er aan de hand?

Jezus voorziet dat de stad Jeruzalem, die hij dicht genaderd is, over niet al te lange tijd zal vallen. Van de imposante muren en de glorieuze tempel zal geen steen op de andere blijven staan. Er zullen Romeinse legers komen, die wallen zullen opwerpen en de stad met de grond gelijk maken. Jeruzalem zal het lot ondergaan van Marioepol en Cherson. Complete verwoesting zal het zijn. Alleen het beeld in zijn hoofd kan Jezus al niet met droge ogen aanzien. In het jaar 70 heeft deze ramp zich inderdaad voltrokken.

Toch is het niet de verwoesting op zich die Jezus in tranen brengt. Het is het besef dat de val, op deze manier, voorkomen had kunnen worden. Dat er een schuldvraag achter zit. Deze stad is namelijk niet zomaar een stad, maar de stad waarmee God, de Vader van Jezus, een verbond had gesloten. Het idee van dat verbond was dat het Jeruzalem een soort

modelstad zou zijn. Een stad met in het hart een tempel waarin zegen en vergeving te vinden was voor alle volken. Maar ook een stad waarin de geboden van God beoefend zouden worden. Een stad waarin de vrede van God zou wonen.

Van dat idee was echter niks terecht gekomen. In de volgende verzen zal Jezus in heilige verontwaardiging het tempelplein schoonvegen, omdat het daar één grote markt is geworden, maar vooral een corrupte bende. De stad van God was meer en meer de stad van de mens geworden, waar menselijke ambities het hadden gewonnen van de wil van God. En omdat het hier om een **verbondsrelatie** gaat – Jeruzalem is niet zomaar een stad, zoals Marioepol of Cherson, maar de stad van GóD – zat er ook een strafclausule op. Als Jeruzalem het verbond zou breken, zou God nog heel lang geduldig zijn en alles op alles zetten om het verbond te redden, maar daar zát een grens aan. Die grens was al een keer eerder bereikt, in 587 v.Chr, toen de stad in handen viel van de Babyloniërs, na eindeloze waarschuwingen van de profeten.

En nu, zes eeuwen later, ziet Jezus dat voor de inmiddels herbouwde stad de

grens opnieuw bereikt is. *Jeruzalem, Jeruzalem*, zegt hij, *als jullie nou toch maar wisten wat tot jullie vrede diende!* Dan had het anders kunnen lopen. En wat diende tot hun vrede? Nou, bijvoorbeeld de komst van Jezus zelf. **Jezus zelf was als gezondene van God naar de stad gekomen, in een ultieme poging de stad terug te roepen.** Maar Jeruzalem heeft dit niet gewild. Ze zullen eerst de boodschapper kruisigen en daarna in opstand komen op een kansloze manier. Hadden ze maar ingezien dat Jezus nog één keer de tijd van ontferming had ingeluid, hadden ze hem maar geloofd, dan had het nog vrede kunnen worden tussen God en Jeruzalem. Maar nu ...

Dit is de dramatische levensles die Jezus ook ons leert vandaag. Zeker geen makkelijke les, integendeel, dit zijn van die lessen waar we echt over kunnen struikelen. Maar als je echt wilt weten wat de lessen zijn die Jezus ons wil leren over het leven, dan hoort deze er ook bij. En de kern van de les is: **weten wij wat tot onze vrede dient en herkennen wij de tijd van Gods ontferming?**

Die vraag komt in onze tijd weer op een nieuwe manier op scherp te staan, nu er niet alleen verwoesting dreigt voor een

stad, maar van het wereldwijde leefklimaat. In Egypte is deze week de klimaat-top gaande, in een ultieme poging om het als landen van de wereld eens te worden over wat tot onze vrede dient. Een lange rij van boodschappers is in de afgelopen decennia al voorbijgetrokken die zeiden: *er is nog tijd, er is nog tijd van ontferming.* Waren het boodschappers van onze Schepper? Maar waarom hebben we ze dan niet geloofd? Waarom hebben we de tijd van ontferming nog steeds niet herkend? Is het nu inderdaad te laat?

Ik geloof dat er nog steeds tijd is om te zoeken wat tot onze vrede dient. Ik geloof dat God ons nog steeds genadig wil zijn. Wie weet hoeveel tranen Jezus op dit moment plengt over de mensheid, die zich zo moeilijk bekeert. Maar wij, wij horen de oproep: **zoek naar wat werkelijke vrede brengt. Keer je om en word er ook ambassadeur van, in Jezus' naam.** Het gevallen Jeruzalem is een baken in zee, een aangrijpende illustratie bij een levensles van Jezus. Een levensles die een shock teweeg wil brengen en ons op de weg van de vrede wil leiden. **Een les in tranen gedrenkt. Tranen van bewogenheid. Tranen van ontferming.**

Amen

